ISSN 0132-4462.
№ 7 2006
ЛИПЕНЬ

перець

Олег ГУЦОЛ

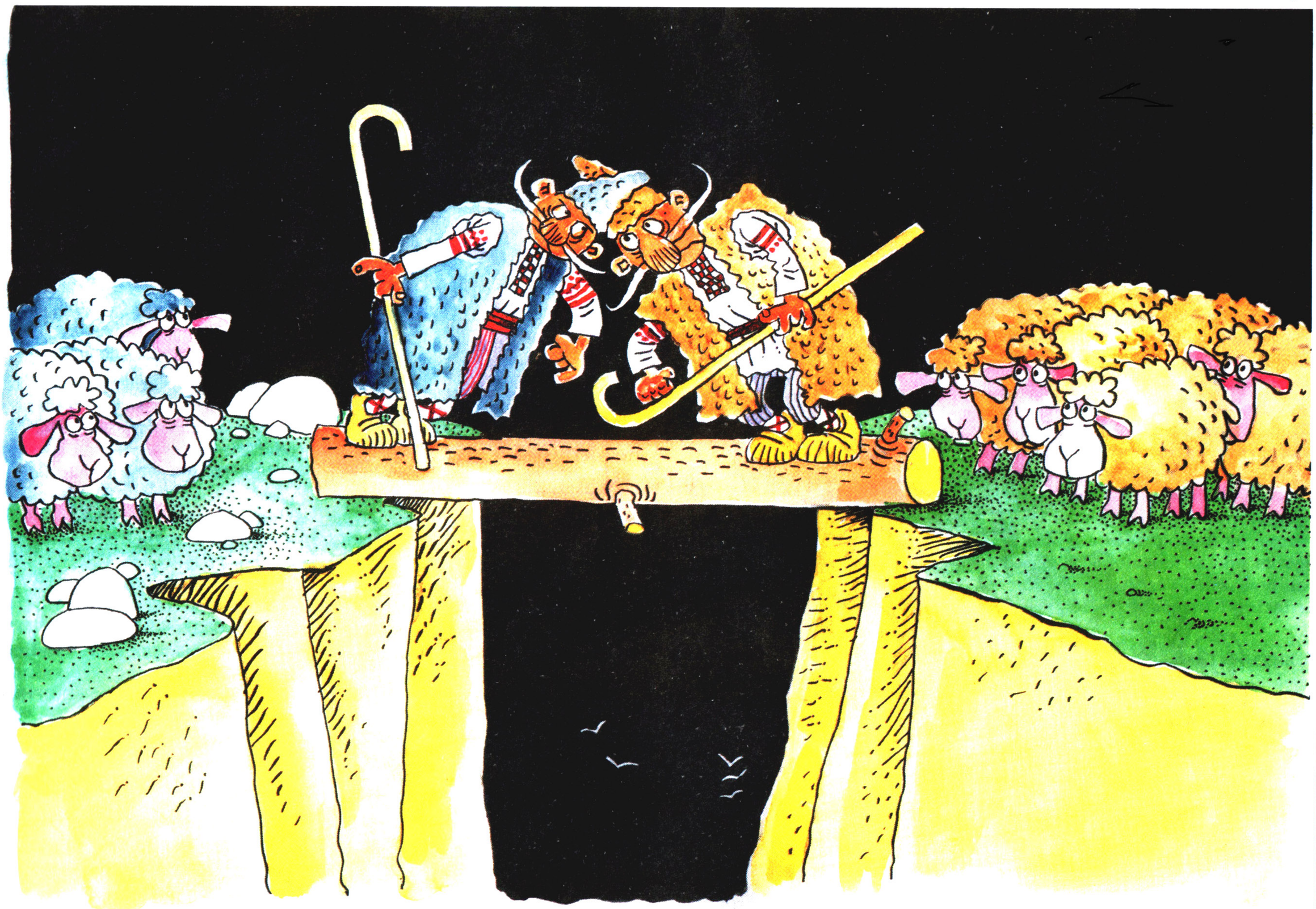

Володимир АДАМОВИЧ

Вадим СИМИНОГА

Володимир АДАМОВИЧ

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ!

Під час урочистого відкриття сесії Верховної Ради наша народна артистка Ніоніла Крюкова гаряче закликала новообраних депутатів словами поета Володимира Сосюри: «Любіть Україну»! Але парламентарі, схоже, пропустили повз вуха ці слова. Бо перший місяць їхньої роботи засвідчив, що депутати більше люблять не Україну, а себе.

ІКРУ — ЛОЖКАМИ!

Одна з київських фірм реалізувала за минулий рік лососевої ікри в бляшанках на 1,37 млн. гривень. Та, незважаючи на значні прибутки, керівництво фірми не наважувалось її їсти. Бо хто ж ворог своєму здоров'ю? Ця ікра була неякісною.

Працівники Служби у справах боротьби з економічними злочинами в м. Києві викрили групу посадових осіб, а Український центр із проблем захисту прав споживачів підтвердив — ікра не відповідає вимогам стандартів. Мабуть, безпечніше їсти все-таки кабачкову.

А ЧИ ПОБУДУЮТЬ НОВІ?

Із 192 українських цукрозаводів минулого року майже половина не працювала. А 43 з них взагалі припинили своє існування: тут демонтовано обладнання, розпродується цегла зі стін... Кажуть, що деякі заводи зупинено, бо немає сировини. Але ж не завжди наші чорноземи заростатимуть бур'янами. І чи не доведеться у майбутньому возити солодкі корені за тридев'ять земель? Може, було б «законсервувати» ці підприємства?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Іван САВЛЮК

Микола КАПУСТА

ІРОНІЗМИ

❁ *Про начальників, як про покійників, — або добре, або нічого.*

❁ *Наш народ щоразу видає владі кредит довіри і кожен раз сам за нього і розплачується.*

❁ *Наші олігархічні політики, як танки, бруду не бояться.*

❁ *Некролог — це характеристика з місця роботи для вступу до раю.*

❁ *Найефективніший засіб проти сивини — це лисина.*

❁ *Коли він відкриває тобі очі, не закривай йому рота.*

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

ЛІКИ

— Лікарю, я щодня запізнююся на роботу.

— Чому?

— Завжди прокидаюся на двітри години пізніше, ніж треба.

— Вилікуємо,— пообіцяв лікар,— купіть пігулки за ось цим рецептом і приймайте перед сном.

Чоловік так і зробив.

Вранці прокинувся, ще й семи годин не було. Не поспішаючи поснідав і пішов на роботу.

Прийшов майже першим, зустрів начальника і хвалиться:

— Чудодійні пігулки приписав мені лікар. Спав як убитий, прокинувся рано...

— Вітаю, вітаю! Але де це ви були учора цілий день!

Леонід СЕЛИХІВ.

м. Ічня
на Чернігівщині.

РАНУВАТО

В бар заходять кілька зелених чортиків. Бармен розводить руками:

— Хлопці, а ваш ще не приходив.

Віталій КОРНИН.

смт Попільня
на Житомирщині.

НАУКА

Син, який вчиться у місті на кулінара, приїхав до батьків на літні канікули.

— Ну, як там твоя, Петре, наука? Тепер хоч знаєш, як правильно закип'ятити воду?— запитує мати.

— Це робиться дуже просто!— бадьоро відповідає син.— Беремо каструлю, наливаємо в неї води, додаємо ложку олії і ставимо на вогонь.

— А олія для чого?— дивується мати.

— А щоб вода не пригоріла.

Ірина ЧИМБАРІВНА.

смт Смотрич
Дунаєвецького району
Хмельницької області.

Олексій КОХАН

Що говорять?

«Ліси повирубували, тому й народжуваність упала».
Тато Карло.

«Або сир, або свобода слова!».
Лисиця Вороні.

«Справжньою окрасою матчу стали п'ять жовтих і чотири червоних картки судді».
Футбольний коментатор.

«Ні про перстень, ні про серце, ні про нирки я й не мрію, моє місце за пазухою».
Камінь.

«Зроби сам!».
Бузько.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

Ловитиметься

Серед літа на Пслі з вудками робити нічого. Русло заростає лататтям, вся риба іде туди. Подумали ми, порадилися і вирішили спробувати закинути ще десь у ставку. Якраз у сусідньому цеху хтось похвалився, що в одному селі в конторі продають талони. Заплатиш — і лови хоч до смерку.

Поїхали. Першого дня навіть не клюнуло. Грішили на північний вітер. Наступного вихідного синоптики запевнили, що буде південно-західний. Саме той, що треба. Утрьох наловили дрібненьких карасиків на сковорідку. Коропа так і не побачили, ні на березі, ні щоб десь скидався.

Як відомо, головне у риболовлі — азарт. Тож поїхали втретє. Сидимо на березі. Знову зрідка покльовують карасики до півдолоні у довжину, а коропа не чути. І куди вони поділися.

«Може, тут особливу наживку треба?»

Вирішили розпитати діда у солом'яному брилі, що пас на березі корову.

— Діду, а чом це у вас риба не ловиться?

— Ловитиметься!

— Коли? Втретє приїхали і ще нічого путнього не бачили.

— А що ви хотіли побачити?

— Коропа.

— Ловитиметься,— закивав головою дідусь.— Ви приїжджайте частіше.

— А скільки сюди запускали малька?

— Поки що ніскільки. Думали цієї весни. Вже й білети надрукували, а тоді грошей не вистачило. То вирішили за літо наторгувати грошей за білети, щоб наступного року завезти. Приїздіть. Ловитиметься!

Віктор ТАРАСЕНКО.
м. Суми.

УСМІШКА

Олександр КОСТЕНКО

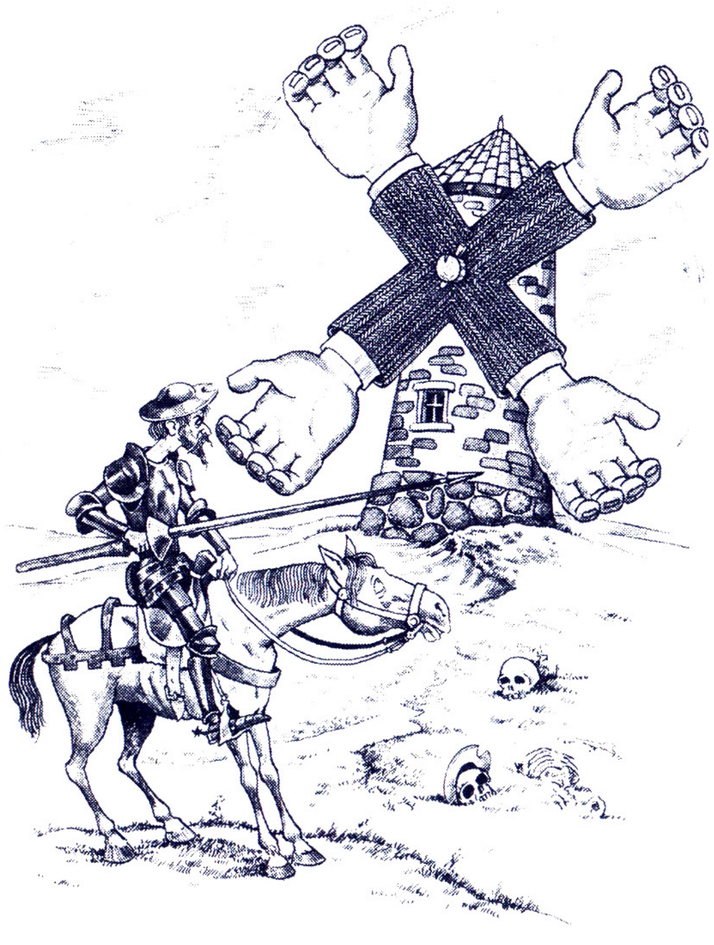

Микола КАПУСТА

— Я виконаю тридцять три ваших бажання, тільки не відводьте сюди стічних вод!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ці два сини нормальні. А отой третій... у політику вдарився!

Гусачок

БУВАЛЬЩИНА

Весь вечір Надька ходила селом, всіх перепинята розпитувала, чи не бачили її біленького гусачка. Забула хвіртку зачинити, то він кудись і запропастився.

— Та Грицько он вже після нього м'ясо з зубів видовбує,— жартував дядько Прохор.

— Сьогодні понад селом на північ дикі гуси полетіли, може, він до них пристав — рідня як-не-як,— романтично дивлячись у небо, сказав електрик Іван.

Та Надьці було не до жартів.

— Казав же вранці астролог по радіо, що сьогодні всім керує здоровенна зірка Альдебаран, а він пір'я не любить. Ну нащо я ту хвіртку взагалі відчиняла?— зривалася на голосіння жінка.

Уже й поночіло, а вона все заглядала в найглухіші закутки та гусь-гусяла по дорозі.

Наступного ранку ледь засіріло — почав тракторист городи орати. Глянула продертими зі сну очима Катерина — гусачок біля свіжої ріллі немов той агроном походжає.

— Миколо, Миколо! А збігай до Надьки та втіш її страждену душу — гусачок знайшовся!— гукнула до чоловіка.

Вийшов Микола, дивиться обома, а воно довгоногий лелека вздовж свіжої борозни чапає, гострим червоним дзьобом із ріллі снідання собі дістає.

— Катерино, Катерино! А збігай ти до Надьки сама та й скажи, щоб вставала — її гусачок з вирію повернувся!— розсміявся Микола.

Микола БОСАК.

Золотоніський район на Черкащині.

Олексій КОХАН

— У нього дуже багатий досвід!
— Уявляю, скільки він наробив помилок і усяких дурниць...

Друже Перче!

Гортаю українські газети і дивуюся. Уже зібрано кілька мільйонів тонн зерна нового врожаю, а на сторінках наших ЗМІ жодної фотографії, жодного репортажу про тяжку і благородну працю хліборобів. Є і про мітинги, і про пікети, і про фестивалі... Невже працівники полів не заслуговують на добре слово у пресі. На матеріали про грабежі, згвалтування і вбивства знаходиться місце на шпальтах газет, а на нарис чи замітку про чесного і невтомного трударя — ні.

Василь ПЕРЕКОП.

смт Високопілля на Херсонщині.

Презентація у Перці

Невтомний Петро РЕБРО

Вітаємо нашого одноперчанина, кошового «Веселої Січі», яку він очолює з часів заснування на славному Запоріжжі, сатирика і гумориста, невтомного Петра Павловича Ребра з виходом ще однієї книги. Як завжди — гострої і дотепної.

Нехай козацький характер і надалі додає йому снаги і натхнення!

ЛОГІЧНО!

Зустріча Микола свата
І його питає:
— Чом не слухаєш ти Раду?
— Правди там немає.

— Дійсно, правди там негусто,—
Засміявсь Микола,—
Хто ж її до залу пустить?
Адже правда гола!

ГАРБУЗОВЕ ГОРЕ

Ходить гарбуз по городу
І не плаче, а голосить:
— Чом дівки забули моду
Парубкам
мене підносить?

Обізвалася картопля:
— Забувай оці химери:
Ні дівчат в селі, ні хлопців,
А самі пенсіонери.

ШКІПЕРІАДА

Нардепам на згадку

Сіять жито хлопці вийшли в поле
Згідно із новим календарем.
— Постривайте,— вигукнув Микола,—
Шкіпера спочатку оберем!

Він нам розтлумачить, хто ми й що ми,
Ближче нас прихилить до землі.
Не потрібні навіть агрономи,
Якщо шкіпер є в нас на чолі.

Пропоную я обрать Омелька.
Не базіка він, не ротозій.
В нього і під нігтями земелька —
Істинно великий гречкосій!

— Та ти що!— обурився Микита
Й компроматів вивалив вагон,—
Він же п'є, як воду, оковиту,
А буває, навіть самогон.

— Може, Саву нам засватать, хлопці?
Гляньте, як чудово люльку ссе!
— В нього повно свинства у підсобці —
Він все збіжжя пацям однесе!

— Ну, тоді,— хтось каже,— Саврадима!
— Ні, у нього гандж великий є:
Жінка не гостинна, нелюдима —
Зроду нам чарчину не налле!

— То давайте оберем Степана!
— О, це буде необачний крок:
У Степана донечка Світлана
Надто любить тістечка і рок!

— То, можливо, візьмем Олексія?
Товариство все у крик: — Це жах!
Він же в дурня грати не уміє
Й з тещею своєю на ножах!

Зрештою, став шкіпером Микита.
Перемога! Свято аж гуло!
Правда, вже весна минула й літо —
Сіять жито пізно вже було!

ЛИСТ НА РАДІО

Це вам пише учень Слава.
Ви недавно із годину
Говорили про державу,
Котра дбає про людину,

Щоб була вона багата,
І красива, і здорова,
Щоб була у неї хата,
І машина, і корова,

Щоб щастило у роботі
І всім весело жилося...
Повідомте дяді й тьоті,
Про яку державу йшлося?

КОМУ

Колись поет (його гучне імення
Іще і досі на вустах у всіх)
Сказав: не продається, мов, натхнення,
Але продать рукописи не гріх.

Гай-гай, його поправити я мушу,
Бо дуже вже змінилися часи:
Сьогодні продають натхнення й душу,
А ось рукопис дідька продаси.

Виходять ще газети і журнали,
Ще дещо видається, та дарма:
Піїти наші жебраками стали,
Бо гонорару, вибачте, чортма.

Їм місця не знаходиться під сонцем
(Там в основному панство гопки б'є):
Той сторожем тепер, той охоронцем,
А той на ринку яйця продає...

Чи знають у комісіях і радах,
Що сидимо на хлібі та воді?
Чи, може, на громадських на засадах
Так само наші трудяться вожді?

Чи не тому (аж кидає у дрож це)
Чвалаємо ми досі в постолах?
Чи не тому в нас дехто з владоможців
Читає, мов школярик, по складах?

Чи не тому в пошані графомани,
А коней проміняли на авто?
Чи не тому всі пнуться в отамани,
А в орачі не проситься ніхто?

Чи не тому пісні в нас істеричні,
Як шашель, точать всіх злоба і злість?
А втім, це все питання риторичні —
На них мені ніхто не відповість.

Не буду ж сипать сіль на рани всує,
Вдаватись до прокльонів і проклять.
Мене одне, признатися, хвилює:
Кому б його «нетлінку» цю продать?

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

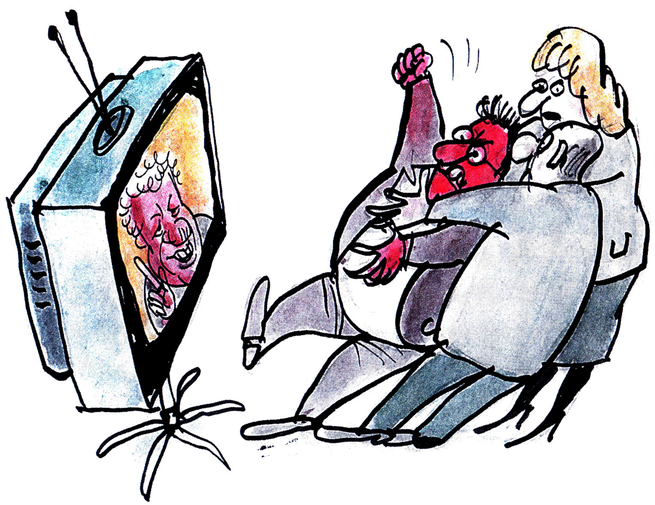

— Дайте я йому заїду по пиці!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

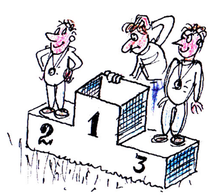

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

Словничок-жартівничок

КОКОН — куряче яйце.

КОЛІЯ — медсестра.

ПЕЧІНКА — духовка.

ОДОРОБЛО — придворний поет, що «спеціалізується» на одах.

ЗБАГНУТИ — вилізти з багна.

КОМАХА — велика кома.

СУПЕРЕЧКА — приготування супу.

ТОМАТ — розкішно видана книга.

РАДАР — член ради.

Василь МОМОТЮК.

Олексій КОХАН

— Ви так репетували, що розлякали всіх свідків...

НЕВИГАДАНІ ДІАЛОГИ

Не зрозумів

— Чого б ти не продав ні за яку ціну?

— Ну..., честь, совість...

— Ти мене не зрозумів, я маю на увазі щось із того, що у тебе є.

Зі страху

— Ну, таке скажеш — зі страху завагітніла. Як це могло статися?

— А так. Яринці було страшно ночувати самій, от вона запросила Василя, сусіда. А потім з'ясувалось, що вона вагітна. От що таке страх...

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Треба

— Оце купила пігулки від склерозу і думаю: а чи треба мені їх приймати?

— Треба, Галю! Я вчора шукала, де поділа свої такі ж, так знайшла у чоловіковому піджаку п'ять гривень.

Стабільно

— Ну, як ся маєте?

— Тяжко, але стабільно!

Тамара КЕРЧА.

м. Ужгород.

ВІТАЄМО

Дружній шарж Анатолія ВАСИЛЕНКА

відомого письменника-гумориста, лауреата журналу «Перець», Володимира СУБОТУ з першим 50-літтям!

ГУМОРЕСКА

ВДАВИВСЯ ГОЛОВОЮ

Євген Пилипович хотів зірвати яблуко, не втримався, гепнувся з драбини і сильно вдарився головою.

Коли виписався з лікарні, дружина його не впізнала. У сім'ю повернулася зовсім інша людина.

Клавдія Семенівна у сльози. Зовні — рідний чоловік, а язиком таке мелє!

— У нас не урядовці, а лаборанти-експериментатори. А ми не громадяни, а піддослідні кролики. Виживемо чи не виживемо?

— І що ти ото верзеш? Наш уряд пенсії і зарплати піднімає, злодюг у буцегарні кидає.

Чоловік єхидно усміхнувся:

— Клавдіє Семенівно, тоді чому у вісьмидесятих роках були усі рівні, а у дев'яностих одні враз стали із заводами і копальнями, а інші — із дірками від бубликів? Яка така на них благодать зійшла?.. Загратували усю країну. Вікна перших поверхів, мов камери в'язниць. Це скільки на це діло металу пішло!

— Ти раніше класиків читав, на городі порпався, біля «Запорожця» вовтузився. Нікуди не втручався, ні про що не хотів слухати...

— А це прозрів. У нас хворіють тільки хазяї котеджів і водії джипів, а знедоленого виштовхують утриший зі словами: «Ти здоровий, як бугай».

— Та замовкнеш ти колинебудь?— зітхнула Клавдія Семенівна.

— Не затикай рота! Свободу слову! Олігархи скупили пресу, доларами заткнули роти журналістам... Вільно й чхнути не можна.

— Ти, любий, недолікувався.

Євген Пилипович іронічно гмикнув.

— Мене не залякати. Запродалися іноземцям за шматок кишки. Доларові борги повісили, як ярмо, на кожну шию.

— Досить теревені правити! Зніми з полички банку помідорів. Борщу зварю.

Не щастить Євгену Пилиповичу на драбини. Знову не втримався. Гепнувся. Ну, що поробиш. Банку затис, як кришталеву вазу, зате головою об одвірок бемкнувся. Клавдія Семенівна ледь водою одлила.

— Га-а,— оклигав бідолаха.— Це ти Клавонько? Що зі мною?

— Упав. Ось невеличка гуля. Оклигаєш,— одказала дружина.— Видно, борщ не скоро буде. З'їмо, що Бог послав.

Їли посьорбуючи та поплямкуючи перед телевізором. Диктор жваво розповідав, хто з ким зустрівся, хто куди поїхав, який указ підписав, де вибухнуло, кого арештували...

— Таки правильним курсом рулить наш уряд: про рядових громадян дбає і усяким пройдисвітам на горлянку наступає. Я все-таки знав за кого голосувати! — життєрадісно мовив Євген Пилипович.

Клавдія Семенівна підозріло глянула на чоловіка.

СПОНСОРИ

— Товаришу полковнику, можна?

— Прошу, майоре. Щось сталося?— начальник райвідділу міліції навіть не підняв голови.

— Семене Дмитровичу, радість у нас!

— Чого ти сяєш, мов голлівудська зірка. Невже без мого відома генералом став?

— Та ні, Семене Дмитровичу. Щастя привалило усім нам,— начальник штабу поклав на стіл стос паперів.— Усе дали...

— Петре Леонідовичу, що у тебе за манера говорити загадками. Тут ребусів і без тебе вистачає.

— Я ж і кажу: нам дали усі гроші...

— Що, у камері попереднього ув'язнення усі тицяють хабара?

— Та ні. Товаришу полковнику, на цей рік нашому райвідділу дали стільки грошей, скільки й просили. На зарплату з пайковими, формою, дотаціями і вислугою. На ремонт автотранспорту, кабінетів... Семене Дмитровичу, найперше гаражі збудуємо, полагодимо ганок, поставимо нові грати у камерах чергової частини, перекриємо дах, який дірявий, мов друшляк. Уперше за стільки років не пошкодували коштів на придбання нової зброї і спецзасобів. Живемо!

Начальник райвідділу наїжачився на підлеглого. Той збагнув, що не вчасно зайшов, і спроквола позадкував до дверей.

— Куди?! Стояти! Ти поварив би своїм казанком. Хіба це добре?

Майора наче хто гепнув по голові. Від почутого ноги підігнулися.

— Не впади. Нащо нам стільки грошей?

— Як нащо?

— А жива копійка! Ти уяви, хто тепер дозволить шукати спонсорів. Знаєш, треба було мою стареньку «Ауді» поміняти на шестисотий «Мерс» — будь ласка. Знайшли крутого. Викликали. Розказали йому про наше життя-буття, пояснили ситуацію з бюджетом. Той відразу зкумекав. Поділився. А треба було начальнику карного розшуку авто. Не для себе. Винятково для оперативних поїздок підлеглих. Хіба можна за крадіями, гвалтівниками, розбійниками і рекетирами ганятися на «бобиках»? Поліцейські у Штатах на яких тачках ганяють! Хіба ми гірші? Пам'ятаєш, грошей торік на придбання транспорту не було. Хлопці з карного спіймали одного з грошима. Бідоласі світило б сонце через грати років із десять. Погомоніли по душах — навіть не довелося у дверях щось і защемлювати. Миттєво зголосився стати меценатом бідних правоохоронних органів. Так і купили скромненький «Хамер» на чотирьох колесах. І сауну відбехкали тільки завдяки ТОВ «Солодкий пряник», яке нашим другом стало, коли спіймали із фальшивим авізо...

— А ще вдалося придбати півсотні стільникових телефонів останніх моделей. Навіть сторожеві Микитовичу перепало для оперативного зв'язку зі свого відповідального посту...

— Ось бачиш, як без копійки державних коштів спромоглися вирішити стільки проблем! І усе тому, що вчасно спіймали на гарячому хороших людей. Справжніх друзів міліції. А тепер же як, Петре Леонідовичу, працюватимемо? Значить, спокійно передаватимемо до суду потенційних спонсорів, саджатимемо у буцегарні можливих хороших наших друзів? Га?

Георгій МАЙОРЕНКО

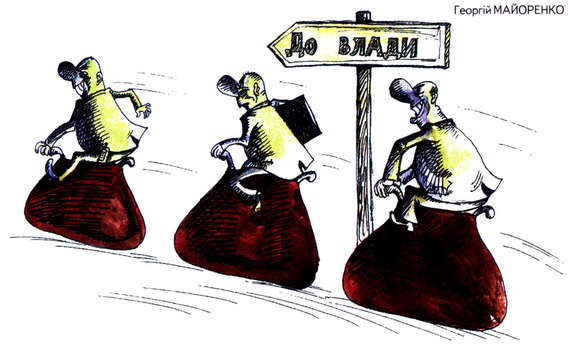

Олексій КОХАН

— Шефе, до вас на переговори прийшли з якоїсь партії...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пане генерале, вибачте! Пес вас із кимось сплутав! Він на хабарників натасканий.

Описки самописки

РИНКОВА ГІМНАСТИКА.

ЦЕНТР ОБСЛУХОВУВАННЯ.

КОЛЕКТИВ ОДНОСУМЦІВ.

ЕКОНОМІЧНЕ ЗАРОСТАННЯ.

ДИШЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС.

СУДОВА ГІЛКА ВАДИ.

ВАЛЕТМЕЙСТЕР.

ГОЛАНТЕРЕЯ.

ПРОТЕКЦИНІЗМ.

ЦУКРОВИРОДНИЦТВО.

НИЗЬКООПЛАКУВАНА РОБОТА.

Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин Шаргородського району Вінницької області.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Кохана, не засинай, дослухай до кінця — у мене завтра дуже відповідальний виступ у парламенті.

Микола КАПУСТА

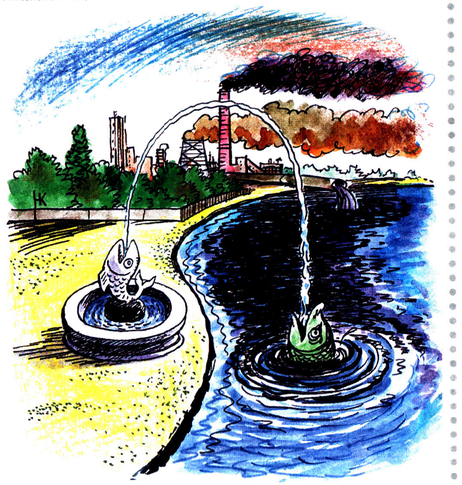

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заздрю йому! Яка сила волі! А я ніяк не можу на дієту сісти.

ЖАБА-ПОЛІТИК

Силу волі Жаба
проявила:
На сніданок Бусла
запросила...

ПЛАГІАТОР

Ну й дає:
Видає
Все, що є,—
За своє!

СИТО

Скільки б ти не сипав
Борошна у Сито,
Не почуєш, друже,
Що воно вже сите.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Щось вовків у лісі знову побільшало...
— Значить, зайців поменшає...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

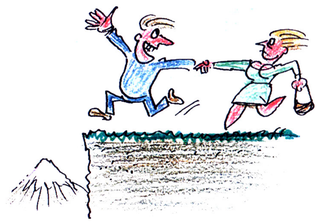

— З тобою, мила, хоч на край світу!

Вінегрет із перцем

Олексій КОХАН

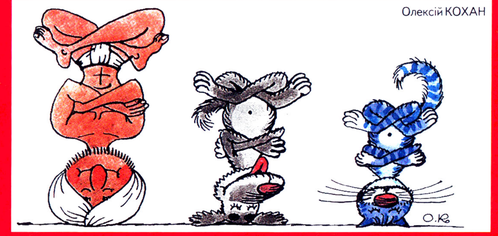

Сергій РЯБОКОНЬ

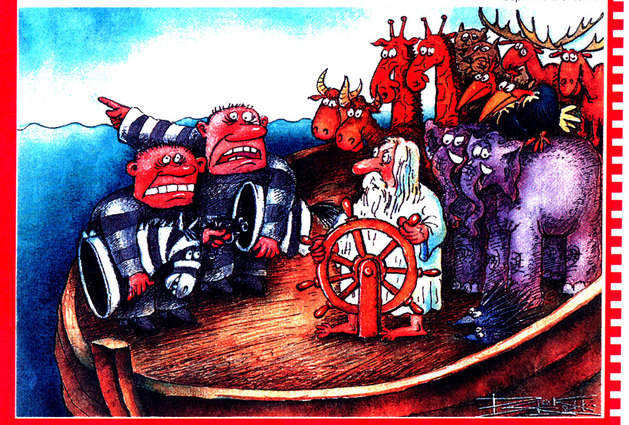

Євген ХУДАЄВ

ЯКІ МЕДУЗИ!

— Скажіть, будь-ласка, а медуз чи там морських їжаків біля ваших пляжів багато!

— Які там медузи і їжаки!! Акули з'їдають чисто все!

ВАТА

— Мамо, а чому всі діти їдять солодку вату, а я просту!

ДОВІДКОВЕ

— Алло! Це довідкове бюро!

— Зачекайте, я зараз дізнаюся...

Почув і записав **Владислав ГЕРАСИМЕНКО.**

с. Голендри Калиніського району Вінницької області.

СПРОБУЙ СКАЗАТИ

— Жінка у мене чемпіонка з греко-католицької боротьби. Більше про неї нічого поганого сказати не можу...

РИ-И-ИБИ!

— Вчора був на риболовлі. Ри-и-би — не встигав витягувати. От тільки динаміту мало взяв...

Почув і записав **Геннадій ПРОНЬ.**

смт Диканька на Полтавщині.

НА БАЗАРІ

— Діду, продаєте порося?

— Продаю.

— А чому воно таке засмоктане!

— Хто його знає... То баба його доглядала... Може, зацілувала...

Почув і записав **Іван МАРТИШКО.**

м. Мостиська на Львівщині.

ДРУГ

— Скажи мені, хто ти, і я скажу, хто твій друг...

— Я — мільйонер.

— Я твій друг!..

Народні усмішки

ЩО ВІН СКАЗАВ?

— Лікарю, у мене проблема: у голові сидить такий собі чоловічок і постійно матюкається. Ви можете це вилікувати!

— Можу... це буде коштувати дві тисячі доларів...

— Знаєте, що зараз сказав маленький чоловічок!

Почув і записав **Віктор САМСОНОВ.**

м. Саки Крим.

У ТРАМВАЇ

— Жіночки не лайтеся! Ви обидві такі гарні.

— Як це обидві!!

— Як це обидві!!

Почув і записав **Іван КОВПАК.**

м. Конотоп.

ВІЛЬНИЙ ЧАС

Журналіст запитує депутата:

— Як ви проводите вільний час!

— У парламенті... чи взагалі!

Почув і записав **Валерій НАД'ЯРНИЙ.**

с. Пасічне Саратського району Одеської області.

РИБОЛОВЛЯ І НЕРВИ

— О, шановний, так у вас серйозний нервовий розлад. Треба підлікуватися.

— Це від риболовлі.

— Як це! Вона ж навпаки, заспокоює нерви.

— Лікарю, але ж я ловлю рибу у забороненому місці.

Почув і записав **Олексій ГОЛОВИН.**

смт Черняхів на Житомирщині.

ХАЙ ТІЛЬКИ СПРОБУЄ

— Щось Степана Середюка давно не видно тут, він же був завсідником цього бару,— каже Василь Петрові.

— І я не бачив. Може, помер від горілки.

— Хай тільки спробує! Він мені гроші винен!

КУЛЬТУРНА ПТАШКА

— Мамо, ой яка гарна пташка на дереві. А що вона робить?— питає Оленка.

— Це дятел черв'ячків шукає.

— Культурний, стукає, щоб увійти.

Почув і записав **Іван ТОКАРЧУК.**

м. Камінь-Каширський на Волині.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А я в санаторії трохи нерви підлікував.

Микола КАПУСТА

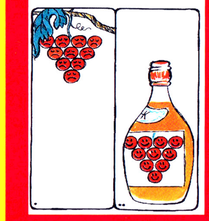

Анатолій ВАСИЛЕНКО

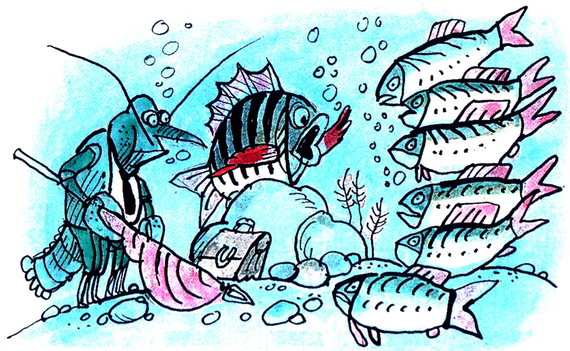

— Далі нас поведе Рак. Він знає тут усі входи і виходи. Саме такий лідер нам і потрібний.

Микола КАПУСТА

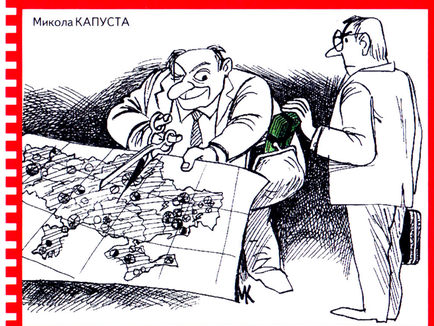

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Обійшла всіх лікарів, екстрасенсів, ворожок — угепала всі гроші і тепер лікуюся голодом...

Василь ФЛЬОРКО

Олексій КОХАН

— Щойно нам повідомили, що створена шоста... вибачте, сьома коаліція.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Олег СМАЛЬ

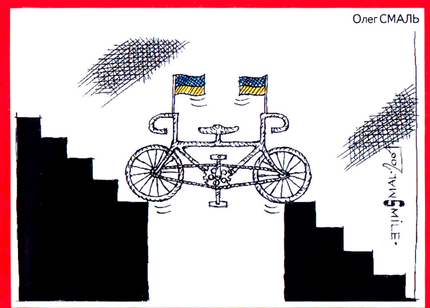

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

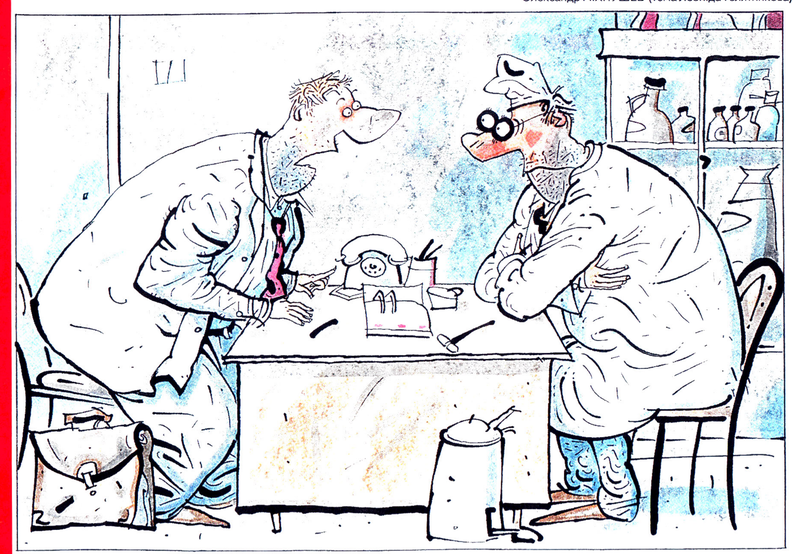

— Лікарю, у мене склероз: постійно забуваю, в якій я партії...

Георгій МАЙОРЕНКО

— Все нормально! Відбувається засідання Партії алкоголіків.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

Олексій КОХАН

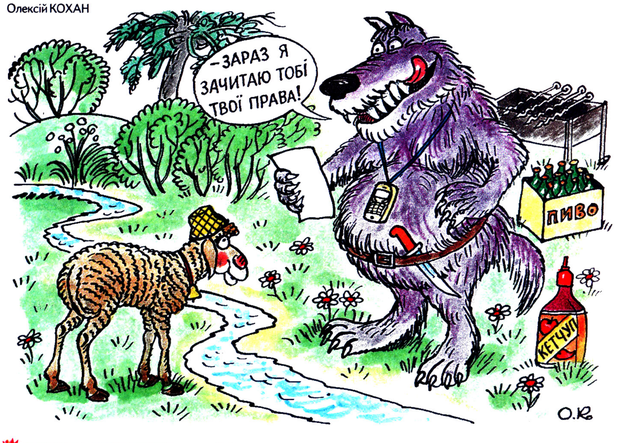

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

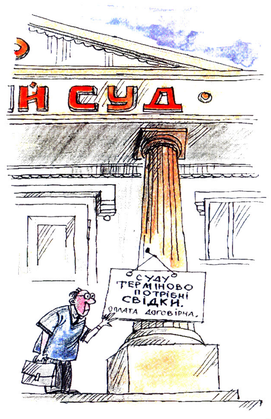

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Народ слугам: «Ви б і про себе трохи подумали».*

● *Із некролога: «Завершив свою пенсійну кар'єру».*

● *Одні живуть у наших серцях, інші — у печінках.*

● *Одні пишуть історію, інші спеціалізуються на міфах.*

● *На дітях геніїв природа відпочиває, на дітях можновладців вона відривається і приколюється.*

● *Мало ще розбудити народ, треба подумати хоч би про його сніданок.*

● *Нерідко ефективність влади зводиться виключно до спецефектів.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

● *Не було б перебоїв із подачею теплої води — не було б розмов про лікувальні властивості холодного душу.*

Ігор БІДЮК.
с. Йосипівка на Львівщині.

Друже Перче!

Вражає скромність наших депутатів. Вони, наприклад, мають право на одержання безплатного житла. І це при їхніх статках! Цього року парламентарі планують збільшити видатки на своє утримання аж до 600 млн. грн.!

Виходить, бідніші мусять на багато років залазити в кредитну кабалу наших «щедрих» на відсотки банків, а багатим народним обранцям воно буде дармовим.

Де ж логіка, а тим більше справедливість, про яку вони так полюбляють розглагольствувати із своєї трибуни?

Максим ЧУПРИНКА.
м. Бровари.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Артура Гладиша)

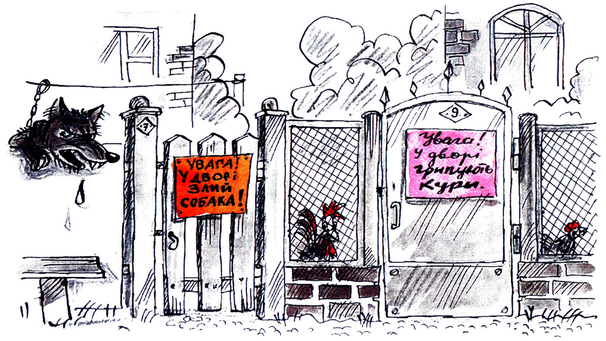

Анатолій ВАСИЛЕНКО

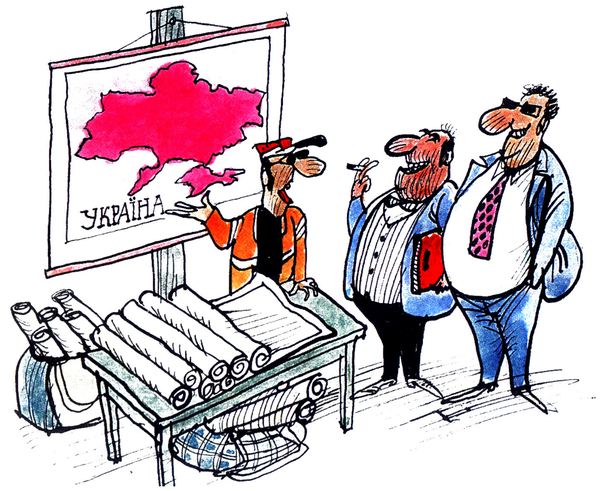

— Купуйте карти районів, областей та карту України!
— Навіщо нам карти, коли ми майже всю Україну скупили!

Малюнки Василя ФЛЬОРКА

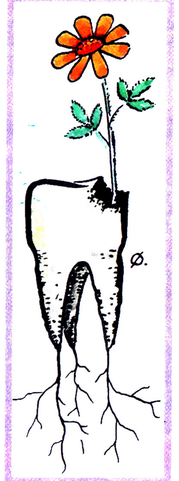

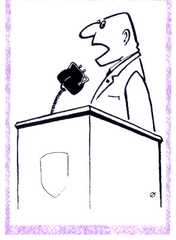

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

У ДВА РЯДОЧКИ

З трибун усіх обіцянки звучать,
що з крашанок вам висидять курчат.

Володимир КРАСІЛЕНКО.
м. Вінниця.

ХТО ЗА КОГО

Як, дозвольте, поміж нами,
Зрозуміть, я ж не профан:
Негри грають за «Динамо»,
А Шевченко — за «Мілан».

Петро РУДЕНКО.
м. Чернігів.

АНТИРЕКЛАМНЕ

Рекламою нам на усі лади
Диктується щоденно поведінка:
«Імпаза» — й до ворожки не ходи»...
Чом не піти б, якщо то гарна жінка?!

МРІЯ

Впали ЗМІ по всій країні
В передвиборну гарячку...
От би знищив грип пташиний
Хоч одну газетну «качку»!

Володимир КРИВАК.
м. Київ.

ПРЕМІЯ

— Тебе і їздового віншували.
Повір, таке буває не щодня.
А ще, говорять, вас преміювали.
Цікаво, чим?— Бичок спитав Коня.
— Чого таїть? Скупитися не стали,—
Гнідий промовив стримано, як міг.—
Мені новий хомут подарували,
А їздовому — замашний батіг.

Володимир ДУГАР.
м. Карлівка на Полтавщині.

ЗОЛОТА ЛЮДИНА

Завжди влаштовувався гарно
Поміж обов'язків і прав:
Посаду мав відповідальну,
Відповідальності ж не мав.

МІЦНА НАУКА

У політиці надійно
Він засвоїв головне:
Не підмаже — не поїде,
Не збрехне — то й не ступне.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

ЦВЯХИ

ГУМОРЕСКА

Перше у нашому районі активно підтримували тільки одного вітчизняного товаровиробника, продукцію якого найкраще рекламують дядьки, котрі, немов раки, розповзаються по домівках. Та от у тутешніх самогонників несподівано з'явився конкурент. І хто? Ніщо не повірите! Невеличкий заводик, що «штампує»... цвяхи. І майже все доросле населення містечка перейшло на цвяхи місцевого виробництва. Тобто замість того, щоб придбати півлітру-другу й тихо посидіти в холодку, купували цвяхи і били, били, били. В стіни, в підлогу, просто в землю. Далі знову займали чергу до заводського магазину, куди несли свої останні гривні та копійки, і знову завзято гатили молотками.

Тепер вже плакали не тільки самогонники, а й листоноші, які почали мішками носити листи до редакції. А в них — одноманітні прохання мерщій рятувати сім'ї. «Краще б він пив!— нарікала на лиху долю й свого чоловіка одна із дописувачок.— Як ото з'явилися ці цвяхи, геть не стало життя. То було приплентає, ляже й спить. А тепер, їй-бо, як здурів, бо цілу ніч гамселить молотком. Вже скоро стіни попадають. І де ж ті гроші взяти! Так він додумався — почав майно з дому виносити, аби цвяхи купити. Я йому вже й пиво купувала, і коньяк — не допомагає. Хотіла молоток викинути, так він, клятий, із ним навіть спить. Ну, хіба не ірод?..»

Згодом листоноші полегшено зітхнули, бо жіночих листів поменшало. Дійшли чутки, що вони й самі взялися за молотки. Потім за диво-цвяхами потяглися покупці навіть з інших областей, а далі феноменом зацікавилися й закордонні делегації. Вирішив і я поїхати на заводик і вже на місці взнавати про секрет неабиякої популярності досі нічим непримітної продукції.

Прибувши до містечка, я дуже пошкодував, що не захопив гарної шапки-вуханки. Ні — не тому, що тріщав мороз. Просто навколо стояв такий перестук від молотків, ніби я потрапив до гігантської кузні під відкритим небом.

Сказати, що я вистоявся довжелезну чергу до директора заводу, нічого не сказати. Причому привабливa секретарка всі ці години неабиях збиткувалася над усіма присутніми у приймальні. Адже час від часу брала наманікюреними пальцями цвяшок, в другу руку молоток і гепала, аж шибки торохтіли.

— Га?—перепитав мене директор, знімаючи навушники, коли я нарешті потрапив до його кабінету.

А після того як збагнув мету мого візиту, тільки знесилено зітхнув і навідріз відмовився від інтерв'ю та безкоштовної реклами своєї продукції.

— Боже збав! Яка там ще реклама! У нас замовлень на два роки наперед... Працюємо в три зміни. Люди падають від втоми. І при цьому половину зарплати прагнуть брати тільки цвяхами. Жах!

Неймовірний гуркіт довкола не давав можливості нормально поговорити, і далі ми спілкувалися більше жестами. А коли дійшла черга до секрету неабиякої популярності цвяхів, директор, спасибі йому, довго не опирався.

— Та який там секрет! Он він!— тицьнув у бік телевізора, на екрані якого галалайкали депутати, яких ми, на щастя, зараз не чули.

Певна річ, я нічогісінько не збагнув, і тому директор поманив мене пальцем до свого масивного сейфа.

— Тримай!— великодушно простягнув мені на долоні пригорщу цвяхів.

Дивлюсь — цвяхи як цвяхи. Правда, тільки голівки трохи більші, ніж у звичайних. А на голівках... міні-портрети найвідоміших народних депутатів та політичних лідерів.

— Є в нас один умілець,— сумно посміхнувся директор.— Запропонував зробити для жарту невеличку партію. Так у нас її ледве з руками не відірвали. Ну, ми тоді й пішли назустріч побажанням споживачів...

Зізнаюсь чесно, дюжину подарованих мені цвяхів я так і не довіз до редакції. У найближчому господарському магазині купив замашну сокиряку (молотків у продажу давно немає) і використав цвяхи за призначенням. І що цікаво — коли кілька разів влучив по пальцях, навіть не відчув болю.

Павло КУЩ.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПЕРЕЧЕНЯ

СОНЦЕ

Сонцю, мабуть, жарко стало,
Бо воно в ставок упало,
Вдарив крилами гусак:
— Ні, ні, ні,
Не буде так!
Зробим сіті з лободи,
Сонце витягнем з води!

МУЗИКИ

У танок пішла Маринка —
Захиталась материнка,
А коники-стрибунці
Б'ють у срібні бубонці.
Зайчик вискочив із жита,
Став у дудочку сурмити.
А комарики гудуть:
— Чом нам спати не дають?

Володимир МОРДАНЬ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Кросворд «ЩО ВПІЙМАВ»?

Андрійко вранці вирішив піти на риболовлю. Дістав вудки, а на них поплавців нема. Поки знайшов нові, поки черв'яків накопав, сонце вже височенько піднялося. Вибіг на стежку, що веде до річки і зустрів Петрика, що йшов назустріч. З вудками.

— Уже наловив?

— Ага!

— Добре клює?

— Добре! Ось повне відерце!

За Андрійком тільки залопотіло. Він навіть не спитав, яка риба у Петриковому відерці. А ви про це можете дізнатися, коли правильно розгадаєте кросворд. Відгадка — у виділеній вертикалі.

1. **Білий гриб.**
2. **Захист від сонця, дощу.**
3. **Український дитячий журнал.**
4. **Велика ягода, що росте на баштані.**
5. **Дощ пройшов, сонце сяє, ... небо звеселяє.**
6. **Нудьгувати ніколи, у школярів ... .**

Склав П. МИШКО.

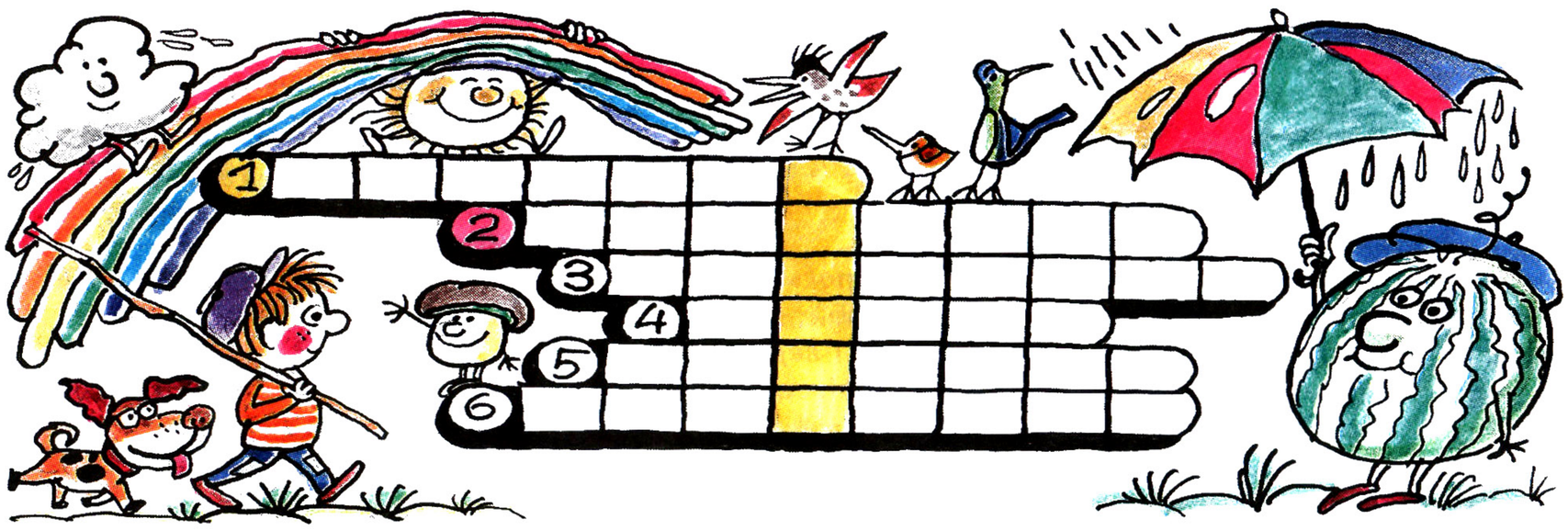

ВОВК і ЧАПЛЯ

Українська народна казка

Ішов голодний вовк. Він, бідний, так їсти хотів, що аж у очах йому чорніло. Ішов він, аж гульк — чапля стоїть.

Підкрався вовк тихенько та — хап її!

Бачить чапля, що непереливки їй, та й каже:

— Дозволь мені, вовче, хоч перед смертю потанцювати.

«Від цього мені шкоди не буде»,— подумав вовк і дозволив.

— Танцюй, коли хочеш, тільки пошвидше, а то я їсти хочу.

Чапля перед ним із ноги на ногу перескакує — танцює наче. Скаче, а сама потрішки вбік відходить. А коли відійшла вже далеченько, знялась та й полетіла.

Вовк подивився їй услід та й каже:

— І нащо мені ті танці здалися, коли я їсти хочу!..

Маленька смішинок

ГАЗ

Павлинка з мамою п'ють газовану воду. Дівчинка, напившись, затулила ручкою носа.

Мама запитує:

— Чого ти, Павлинко, за носа тримаєшся?

— Щоб газ не вийшов.

ОБРАЗИТЬСЯ

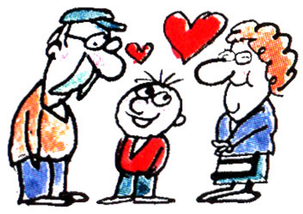

— Славчику, ти кого більше любиш — діда чи бабу?

Славко довго думав:

— Я сказав би, але дідусь образиться.

ДОБРО

Бабуся розказує казку:

— Стали вони жити-поживати і добра наживати...

Тато з дивана запитує:

— А ти знаєш, синку, що таке — добро?

— Звичайно. Це — морозиво!

ІЗ МОЛОКОМ

— Бабуню,— гукає здалеку трирічна Улянка,— я вже поїла.

— Молодець! А що ж ти їла?

— Млинці.

— З апетитом їла?

— Ні, з молоком.

СКРОМНА

—Іринко, ще хочеш торта?— запитують дівчинку за обідом.

Іринка хоче, але намагається бути скромною, тому каже:

— Так, дайте мені маленький шматочок — отой, який побільший.

ПІДГОТОВКА

Сонце гасило останній промінець.

— Поки не зберемо все, не підемо звідси,— суворо попередила Мельничучка чоловіка.

Останній кущ агрусу обривали вже напомацки, обдираючи колючками руки. Мельничучка присвітила ліхтариком: всі до однієї ягоди — порічки, агрус, чорна смородина — було зірвано і акуратно укладено в кошики.

— Тепер порядок!— промовила вона.

Полегшено зітхнули.

Вдома Мельничучка «сіла на телефон»: «Приїздіть до нас на дачу! Тиша, повітря, зелень — кращого місця не знайти. Все підготовлено для зустрічі...»

Станіслав ГРИНДА.

м. Івано-Франківськ.

МЕНІ – ВСЕ

У сім'ї застілля: відзначають день народження матері. На столі біля батька стоїть пляшка з вином, і він по черзі наливає усім. Після другого «заходу» син прикриває склянку рукою:

— Мені — все!— заявляє він, маючи на увазі, що вже не буде пити.

— Ну, сину,— каже батько,— всього я тобі не дам — буде забагато, а ось трішки ще можу капнути...

КАЗКА

Бабуся вдень розповідала маленькій Оленці казку «Вовк і семеро козенят». Ввечері прийшла з роботи мама. Оленка радісно зустріла її і одразу ж почала переповідати почуту від бабусі казку:

— Жила-була коза, і було у неї семеро козенят...

Тут Оленка запнулась, бо забула, що було далі. На мить задумалась, потім швидко знайшлась і додала:

— А тата у них не було. Убили на війні...

Валерій КОВАЛЬОВ.

м. Харків.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

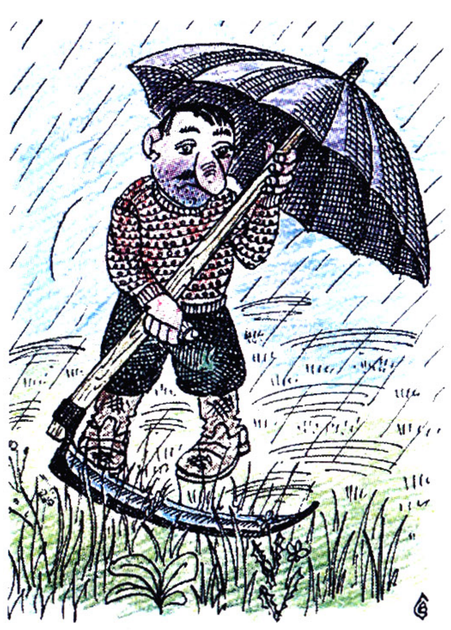

Микола КАПУСТА

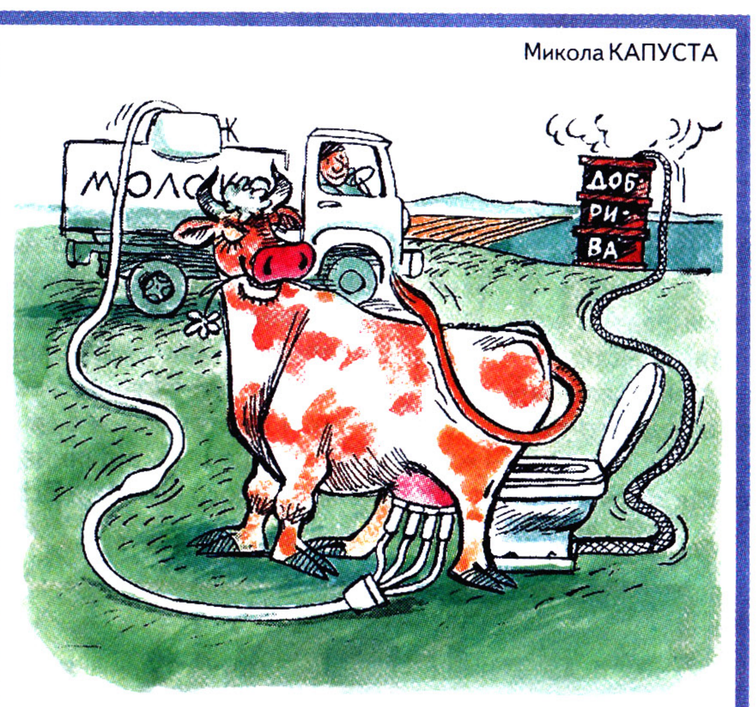

Олексій КОХАН

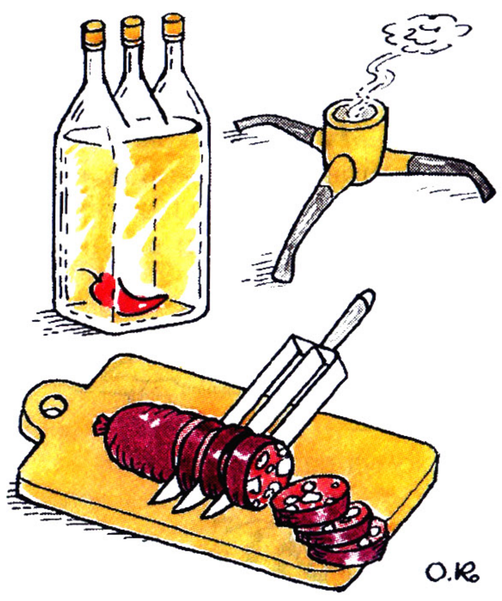

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

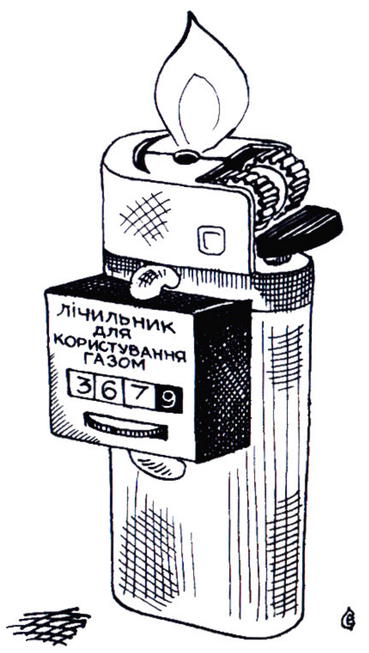

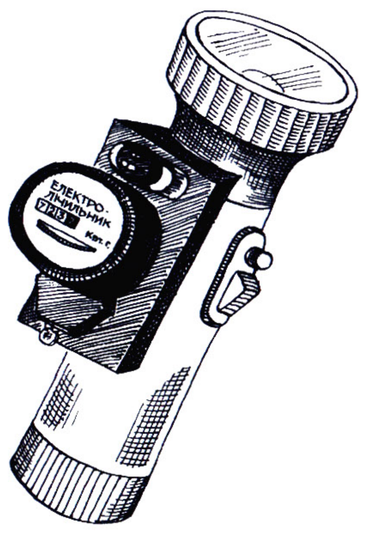

Олег ГУЦОЛ

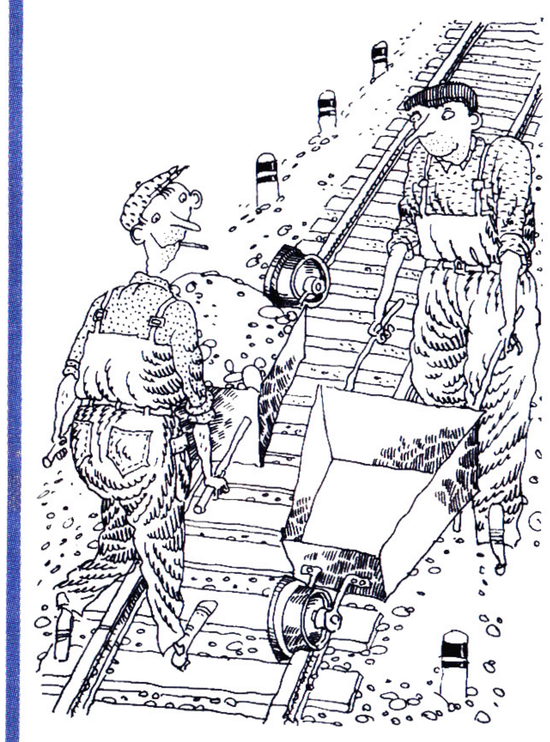

Василь ФЛЬОРКО

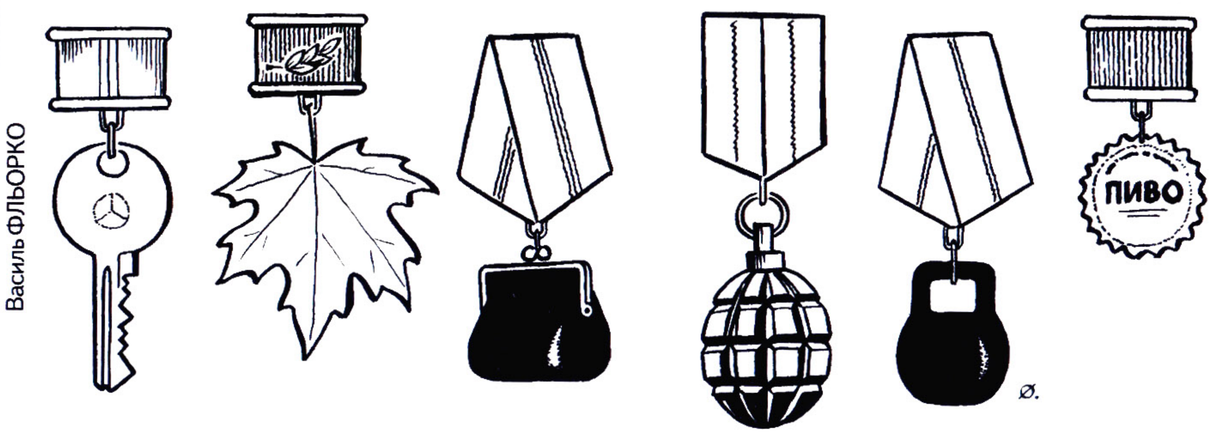

ЗНАНЕ ІМ'Я

Вступаючи у столичний
Інститут культури,
Прийшла Настя на екзамен
Із літератури.

Все, що знає, повідає,
Щоб набрати бали.
— А як звати Міцкевича?—
Її запитали.

Настя знизує плечима,—
Не може згадати.
І схотів екзаменатор
Насті підказати.

— Ви знаєте ім'я його.
Лише пригадайте:
Хто був першим чоловіком?
Ну, відповідайте!

Наша Настя зашарілась,
Та мусить казати.
— Чом би я цього не знала!
Петром його звати.

А професор: — Хай Петрові
Легенько гикнеться,
А Міцкевич, поет польський,
Все ж Адамом зветься.

Лідія НАУМЕНКО.

с. Малі Канівці
на Черкащині.

ЕЙФЛОРИЗМИ

● *А курям на сміх півень написав «Байки у просі».*

● *Всюди – зрада, вся надія на вірність ворогів.*

● *Ми все робимо з розмахом, особливо, коли вилітаємо.*

● *Лише Сізіф ніколи не зупиняється на досягнутому.*

● *Далі нікуди – але ж посилають!*

Флоріан БОДНАР.

ЕЙФЛОРИЗМИ

ІНОЗЕМНИЙ

Нуреттин ІГЧІ

Окупація

Хазяїн знов прийшов. Це уже вчетверте за останній тиждень. Хоче якнайшвидше вигнати нас із квартири. Маємо ж із ним угоду, і не може виселити нас раніш ніж через шість місяців. Але він заявив, що викине нас силою. Був прихильником силових методів. Зі свого боку і я, людина, травмована дев'ятьма переселеннями за дванадцять років, вирішив опиратися до кінця.

Коли мене вишпурили з квартири, постановив собі теж діяти силою. Учинив самовселення, вдався до окупації.

Як тільки-но ми з дружиною вселилися, так одразу ж надійно зачинилися там. Знайшли й ми собі притулок. Та й то який іще! — весь мармуром виблискує! Затишок, вигоди. З одного й того ж краника тече як холодна, так і тепла вода. Кайф! Прекрасна квартира для таких, як ми, людей.

Сидимо собі з дружиною і обмінюємося щасливими усмішками. Через якийсь час хтось натискає на ручку, намагається відчинити двері, а коли це не вдається, вимпьовує якусь лайку та йде геть. Невдовзі приходить другий — крекче, силкується відчинити, але й він відступається. Врешті, зібралися п'ять-шість чоловіків, почали гупати кулаками і кричати:

— Гей, хто там! Хто б ти не був, якщо зараз же не відчиниш, розтовчемо і двері, і твою морду!

Двері могли б розтовкти, хоча й з неабияким трудом, а от коли б дійшло до моєї морди, то тут мусили б довгенько зачекати — легко я їм не дався б: цілих вісім років боксував, так що міг би захищатися. Підпер двері плечем і ревнув страшним голосом:

— Поки не знайду підхожої квартири, не рушу звідси! Як тільки знайду — зразу ж звільню це місце! Слово мужчини!

А місце, яке обіцяв звільнити при першій же можливості, — це туалет одного великого готелю. Запримітив я його ще під час одного ділового коктейлю, влаштованого фірмою, в якій я працюю. Спершу був отетерів — подумав, що потрапив у багацькі покої. Куди не глянь — усе мармуром сіяє. З одного й того ж крана тече як холодна, так і гаряча вода. Це зветься вигода. Мають смак люди, тут нічого й казати. Такі, як ми, усе віддали б, аби жити тут, а вони гидять у цьому місці! «Ото б мені таке житло, — нічого іншого не хотів би»,— подумалося тоді. І коли нас вигнали із квартири, мені зразу ж те місце на думку спало. І ми з дружиною негайно ж оселилися.

А тепер от, коли все те ніби на кінострічці проходить перед моїми очима, з-за дверей долинає до мене чийсь твердий і рішучий голос:

— Іменем закону! Відчини двері — поліція!

Проти тих я ще тримався б, а проти поліції не можу. Нічого не вдієш — відчинив двері.

До дружини нічого не мали. Всі на мене накинулися:

— Значить, ти окупував туалет цього чудового готелю!

— Працює, звісна річ, на якусь організацію!

Хотів пояснити їм свою скруту:

— Бачите, ми з дружиною, власне кажучи...

— Цить! І не соромно тобі отаке казати!

— Через тебе мало штанів не обмочили!

— Такі, як він ото, завжди націлюються на примітні об'єкти. Чому не зазіхають на туалет якогось вошивого готелю Сіркеджі, наприклад, а окупують туалет цього п'ятизіркового готелю?

На виході з готелю заклацали фотоапарати. Ті репортери, коли занюхають якусь подію, одразу злітаються, і хто-знає, що напишуть завтра.

Потримавши якийсь час під арештом, нас відпровадили до суду.

Поки ми прикидали, який може бути присуд, нас звільнили. Іще на першому ж засіданні. Давши нам кілька порад, суддя не пропустив і нагоди висловити надію, що ми не вдамося до такого іще раз. Як і усі присутні, я теж був здивований таким рішенням, та коли дізнався про справжній стан справ, то зрозумів, що воно цілком нормальне. Бо й сам суддя лише кілька місяців тому отримав житло. А до того й він неабияк натерпівся од захланних хазяїв. Тож тепер поголовно виправдовував усіх наймачів, навіть попри їхню стопроцентну вину.

Нарешті й мені вперше у житті щастя усміхнулося. Вийшов із суду, пританцьовуючи і не звертаючи уваги на здивовані погляди довколишнього люду.

Переклад із турецької.

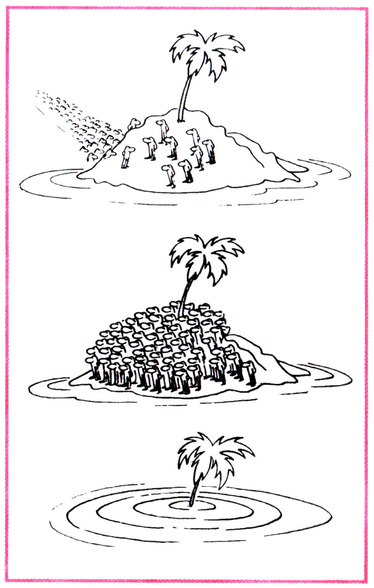

Інтерсмішинки

ДОСИТЬ!

— Артуре, де ти збираєшся відпочивати цього літа? Може, щось порадити?

— Боже збав! Якось мені порадили відпочити на Гавайських островах, — і Лінда завагітніла. Потім мені порадили відправитися на Гонолулу, — і Лінда знову завагітніла. Минулого року порадили мені поїхати на Канарські острови, — і Лінда завагітніла втретє. Тепер не хочу слухати нікого і поїду відпочивати разом із Ліндою.

НЕОБІЗНАНІСТЬ

Бесідують дві не такі-то й молоді красуні:

— Я уже не маю високих вимог до чоловіків,— каже одна.— Найважливіше, щоб був добрий, чуйний, людяний... Як ти думаєш, іще є такі банкіри?

УСЬОМУ – СВІЙ ЧАС

Чарльз питає фотографа:

— В скільки мені обійдуться фотографії?

— Спочатку усміхніться, а потім я вам скажу.

НЕЩАСТЯ

Марконі жаліється:

— Вчора моя дружина пішла за покупками, а на неї машина наїхала.

— О Боже! І що ж далі?

— Ой, і не питай! Залишився без обіду!

ТО ХТО Ж?..

— Гюнтере, ніяк не збагну, чи то я дурень, чи ви?

— Не знаю, шефе, але думаю, що ви навряд чи взяли б на роботу дурня.

ОДИН ІЗ...

Коли опівночі гра в покер нарешті закінчилася, Джеймс, який неабияк програвся, закричав:

— Відмовляюся платити! Один із нас грав нечесно?

— Хто?

— Я.

ХОДА ІСТОРІЇ

— Як там у мого сина справи з історією?— цікавиться в учителя Альбертіно.— Коли я був учнем, то мав із цього предмета тільки двійки.

— Історія повторюється, сеньйоре.

Підготував Д. МИТЮК.

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

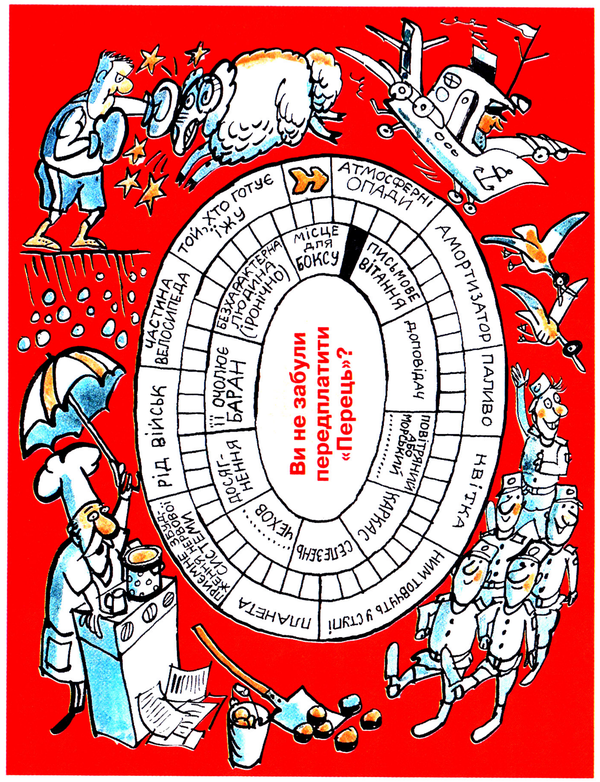

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Багато було у нас карикатур і про русалок, і про живу рибу. А художник В. Соломашенко вирішив поєднати ці дві теми і намалював таке: на базарі карасі і коропи продає жінка з риб'ячим хвостом. Покупців — черга.

Читачів, які взялися прокоментувати таку «незвичайну ситуацію», теж виявилося багато. Їхні думки розділилися. Одні вважають, що продавщиця — це справді русалка, а інші — ні. Це у неї, як тепер кажуть, такий прикид. Тому журі, яке спекотного дня перечитало гору листів, вирішило визначити серед переможців представників обох «течій».

Цього разу фанфари звучать, віншуючи *Ігоря МАСЛОВЦЯ з смт Голобного Любомльського району на Волині:* **«Такої русалки ще не бачили рибалки», та «Упіймали продавщицю витязі у «Світязі»;** і *Марію ГОРОХУВАТКУ з м. Кагарлика на Київщині:* **«Реклама проста — одягнула лиш хвоста».**

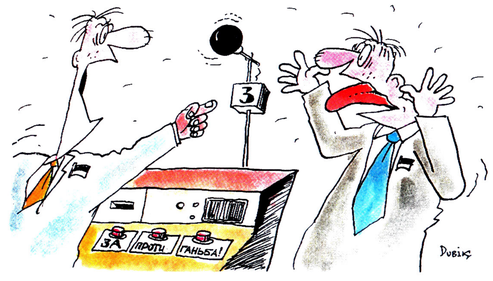

А тепер придумайте підпис до малюнка Олександра Дубовського. На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 7 (1564)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 31.07.2006.
Підписано до друку 07.08.2006.
Формат 70x108[1]/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 9290 прим.
Зам. 0110607.
Ціна договірна.
© «Перець» 2006 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Здам комнату для двох молодожонів не старше 60 років».

(Із оголошення)

«Теорема Піфагора використовується не віками, а століттями, і ще нею будуть мучити прийдешні покоління».

(Із шкільного зошита)

«В продажу є чоботи з устілками утепленими на всі ноги».

«Познайомлюся з жінкою не старше 75 без інтиму».

(Із оголошень)

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

«Я йому врізав у пику, бо після третьої чарки він вперто називав мене іменем одного політика, якого в пристойній компанії може згадати тільки чокнутий...»

(Із пояснення)

«Продаються яйця без грипу та інших людських і звіряч их хвороб».

(Із оголошення)

«Якби я вчасно побачив автоінспектора, то їхав би ще швидше, щоб він не встиг і свиснути».

(Із пояснення водія)

«Співак співав ніби не під фанеру, а під дубову дошку».

(Із рецензії)

Надіслав Федір ВОРОЖБА.
м. Лебедин на Сумщині.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

Г	Л	А	З	О	В	И	Й	■	П	■	■	■	■	■
Л	■	■	■	■	■	■	■	■	К	Р	О	К	■	■
І	■	■	■	■	С	К	А	Н	■	■	■	■	■	■
Б	■	■	■	■	У	Р	Я	Д	Л	■	■	■	■	■
О	■	■	■	■	Л	Е	Г	І	Н	Ь	■	■	■	■
В	О	В	К	■	А	М	У	Д	О	■	■	■	■	■
К	■	В	■	■	■	■	А	■	Х	■	■	■	■	■
С	Ш	А	■	■	■	■	Р	А	Д	А	■	■	■	■
Н	А	Ш	■	■	■	■	■	Л	■	■	■	■	■	■
Н	■	А	■	■	■	■	О	Л	І	Я	■	■	■	■
Б	А	Р	■	Б	А	Р	А	Б	А	Н	■	■	■	■
А	■	■	■	А	З	■	■	■	■	Р	О	З	У	М
Р	Е	Н	Е	Т	■	■	■	■	■	О	З	У	М	■
Е	■	О	Т	И	М	■	■	■	■	З	У	М	■	■
Л	І	К	О	С	■	■	■	■	■	У	М	■	■	■
Ь	■	С	Т	О	К	Г	О	Л	Ь	М	■	■	■	■

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ЩО ВПІЙМАВ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Боровик. 2. Параселя. 3. Барвінок. 4. Кавун. 5. Веселка. 6. Канікули.

***У виділеній вертикалі:* карасі.**

Індекс 74393

16 сторінка

Олег ГУЦОЛ

Андрій САЄНКО

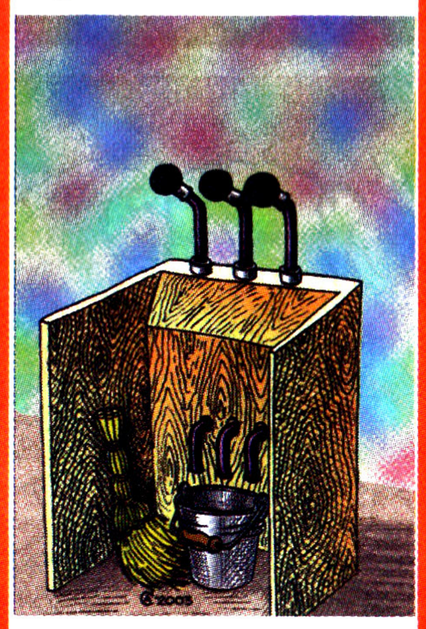

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

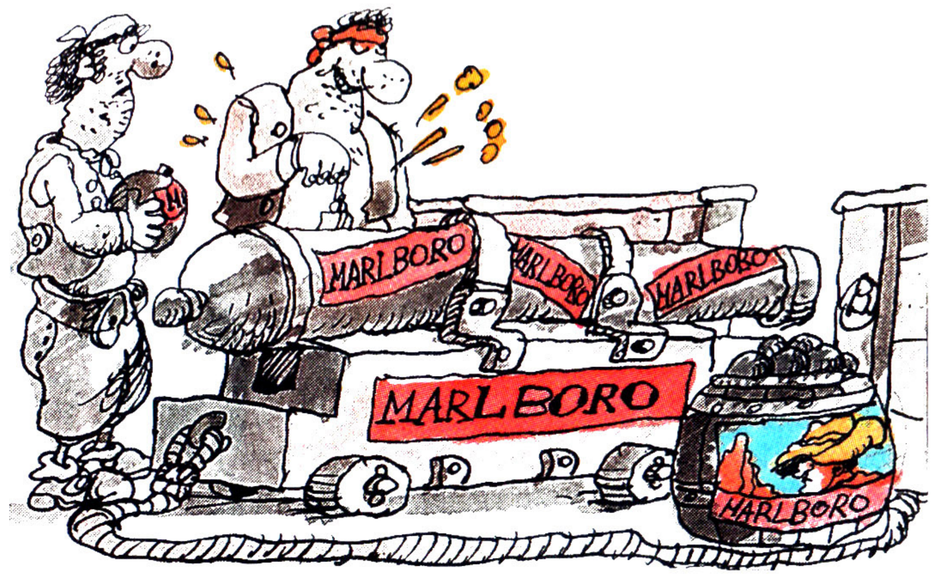

— Трохи підробляємо на рекламі.

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

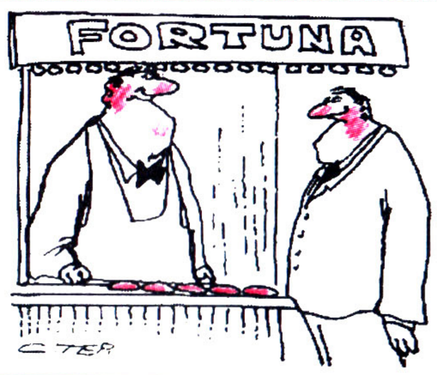

— Пиріжки свіжі?
— А то вже — як пофортунить.

Віктор ПОПОВ

Сергій ФЕДЬКО

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО (тема Михайла Прудника)

— Що з тобою, чоловіче?
— Та... біля ставка піраньї напали.

Іван САВЛЮК

— Цей хабарі брав тільки доларами.

Микола КАПУСТА

— Чоловік дуже скучає за роботою.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,
У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям,
знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ» І СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!